

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μας (6 Η΄)

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ βλέμματος*

«Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς τὸ Φῶς Σου τὸ ἀΐδιον...»

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τὴν ὁποία τελοῦμε σήμερα εἶναι ἀναμφίβολα μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες τοῦ ἔτους, μιὰ ἀπὸ ἐκείνες ποὺ πρέπει περισσότερο νὰ θερμαίνει καὶ νὰ φωτίζει τὴν καρδιά μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, συγγραφέας κάποιων ἀπὸ τοὺς ὕμνους τῆς σημερινῆς Ἀκολουθίας καὶ τοῦ Κανόνος τῆς Μεταμορφώσεως, ἔλεγε ὅτι τὴν στιγμή τῆς Μεταμορφώσεως αὐτὸ ποὺ ἄλλαξε δὲν ἦταν τόσο ὁ Χριστὸς ὅσο οἱ Ἀπόστολοι.

Πράγματι, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φώτισε τὴν καρδιά τῶν Ἀποστόλων, ὥστε νὰ δοῦν τὸν Χριστὸ ὅπως ἦταν πραγματικὰ καὶ ὄχι ἀπλῶς ὡς ἓναν ἄνθρωπο ποὺ βιάδιζε δίπλα τους στοὺς δρόμους τῆς Παλαιστίνης· ἀλλὰ ὡς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν ἄνθρωπος ἀσφαλῶς. Ἄνθρωπος ὅμως ποὺ δὲν εἶχε ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀλλὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Ὁποίου ἡ ἀνθρώπινη φύση, ἀκόμη καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση, ἀοράτως, ἀλλὰ πραγματικῶς εἶχε διαποτιστεῖ ἐσωτερικὰ καὶ εἶχε μεταμορφωθεῖ ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος ποὺ τὴν κατοικοῦσε.

Τὰ μάτια καὶ ἡ καρδιά τῶν Ἀποστόλων

διανοίχθηκαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὥστε στὴν ἀνθρώπινη ὄψη τοῦ Χριστοῦ νὰ διακρίνουν τὴν ἀντανάκλαση τῆς Θεότητός Του. **Σ'** αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο εἶδαν τὸν Θεό.

Ἴσως σκεφθοῦμε: «**Μ**ὰ ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι πιὰ ὀρατῶς ἀνάμεσά μας, δὲν βαδίζει δίπλα μας, στοὺς δρόμους μας, δὲν Τὸν βλέπουμε. **Π**ῶς μπορούμε νὰ Τὸν ἀτενίζουμε μὲ τὴν καρδιά φωτισμένη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε ἔτσι τὸ ἀληθινό Του πρόσωπο, νὰ ἀνακαλύψουμε δι' Αὐτοῦ τὸ Πρόσωπο τοῦ Πατρός, ὥστε νὰ πραγματοποιηθεῖ ὁ λόγος: “**Ο** ἑώρακώς ἐμέ, ἑώρακε τὸν Πατέρα”» (Ιω. ιδ' 9)»;

Καὶ ὅμως! **Ο** Χριστὸς εἶναι πάντα κοντά μας. **Κ**αὶ ἂν τὰ μάτια τῆς καρδιάς μας εἶναι ὄντως ἀνοιχτά, θὰ μπορούμε νὰ Τὸν ἀνακαλύπτουμε, θὰ μπορούμε νὰ Τὸν ἀναγνωρίζουμε, θὰ μπορούμε νὰ συλλαμβάνουμε τὴν λαμρότητα τοῦ Προσώπου Του μέσα ἀπ' τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στὴν Εὐχαριστία, μέσα στὴν Θεία Λειτουργία, μέσα ἀκόμη καὶ στὸν πλησίον μας. **Δ**ιότι ὅλοι οἱ ἀδελφοί μας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ.

Πολὺ συχνὰ δὲν κοιτάζουμε τοὺς ἄλλους παρὰ μὲ βλέμμα ἀνθρώπινο καὶ ὄχι μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιάς μας ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔχει ἀνοίξει μέσα μας. **Κ**αὶ ἂν κοιτάξουμε τὸν διπλανό μας μὲ τὸ νέο αὐτὸ βλέμμα, ἐκεῖνη τὴν στιγμή θὰ ἀντιληφθοῦμε, ὅτι εἶναι φωτεινὸ μέλος τοῦ Χριστοῦ. **Θ**ὰ κατανοήσουμε, ὅτι ὅλοι οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοὶ εἶναι ταυτόχρονα καὶ δικὰ μας μέλη, ἐπειδὴ καὶ ἐμεῖς εἴμαστε μέλη τοῦ Χριστοῦ. **Θ**ὰ ἀπεμπλακοῦμε ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ μᾶς δείξει γιὰ τοὺς ἄλλους τὸ καθαρὰ ἀνθρώπινο βλέμμα, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τὴν ἀληθινὴ τους πραγματικότητα, αὐτὴ τῶν βαπτισμένων, ὅτι εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἤδη λάμπουν ἐσωτερικὰ ἀπὸ τὸ Φῶς Του ποὺ ἀπλώνεται μέσα μας διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Καὶ μετὰ, ὑπάρχει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. **Κ**αὶ σὲ Αὐτὴν μᾶς προσκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μὲ τὴν Ἐπιστολή του ποὺ μόλις διαβάσαμε (Β' Περ. α' 10-19). **Ο** Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς λέει ὅτι γιὰ ἐκεῖνον οἱ μαρτυρίες τῶν Προφητῶν ἐπιβεβαιώθηκαν μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἀπὸ τὴν σκηνὴ τῆς Μεταμορφώσεως, στὴν ὁποία ἦταν παρῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους μαζὶ μὲ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη.

Ταυτόχρονα όμως μᾶς προσκαλεῖ νὰ στραφοῦμε στὴν Ἁγία Γραφή γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε ἐκεῖ καὶ ἐμεῖς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. **Μ**ᾶς τὸ εἶπε στὸ τέλος τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἀναγνώσματος ποὺ μόλις ἀκούσαμε: «**Κ**αὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον», διότι γνωρίζουμε, ὅτι ὅλα ὅσα ἀνήγγειλε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι ἀληθινά, ἐπειδὴ ἐγώ, ὁ Πέτρος, εἶδα τὸν Χριστὸ μεταμορφωμένο, καὶ καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὸν προσέχετε, δηλαδὴ τὸν λόγο τῶν προφητῶν ὅλης τῆς Βίβλου, «ὡς λύχνω φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν»· σὰν λυχνάρι ποὺ φέγγει σὲ ἀπόκριμνο τόπο, μέχρις ὅτου ἔρθει ἡ αὐγὴ τῆς ἡμέρας καὶ ὁ ἥλιος ἀνατεῖλει στὶς καρδιές σας.

Πράγματι, κατέχομε τὸν θησαυρὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός. **Εἶναι** ἡ Ἁγία Γραφή ὁλόκληρη, ποὺ ἂν ξέρουμε νὰ τὴν διαβάζουμε, μιᾶ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ μᾶς δείχνει τὸν Χριστό. **Ὁ** Ἅγιος Ἰερώνυμος ἔλεγε: «**Ἐ**κεῖνος ποὺ ἀγνοεῖ τὶς Γραφές, ἀγνοεῖ τὸν Χριστό». **Κ**αὶ ὅμως, πολὺ συχνὰ δὲν ξέρουμε πῶς νὰ ἀξιοποιήσουμε αὐτὸν τὸν θησαυρό.

Ἐνεργοῦμε μερικὲς φορὲς σὰν τὸν ἀρραβωνιασμένο ποὺ κρατᾷ τὰ γράμματα τῆς ἀγαπημένης του καὶ ἀρκεῖται νὰ τὰ βάζει σ' ἓνα κουτί, χωρὶς νὰ τὰ διαβάζει. **Δ**ὲν συνειδητοποιοῦμε τὶ θησαυρὸς μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ Ἁγία Γραφή.

Καὶ ὅταν τὴν διαβάζουμε, ἴσως ἐπηρεαζόμαστε ἀπὸ κάποια σύγχρονη ἐρμηνευτικὴ μέθοδο ποὺ ψάχνει κυρίως νὰ ἀναλύσει τὰ κείμενα γιὰ νὰ ἀνακαλύψει τὶς περιστάσεις ὑπὸ τὶς ὁποῖες συνεγράφησαν, νὰ δεῖ ποιὲς ἦταν οἱ ἀπόψεις τῶν συγχρόνων κλπ..., καὶ πλέον δὲν βλέπουμε σ' αὐτὴν ὅσο πρέπει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Εἶμαστε λίγο σὰν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ, ἐνῶ τοὺς χάρισαν ἓνα ὠραιότατο αὐτοκίνητο, ἀρκοῦνται νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους μοντάροντας καὶ ξεμοντάροντάς το γιὰ νὰ δοῦν τὸν μηχανισμό του, ἀντὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν. **Ὁ**ταν εἶσαι ὁδηγός, καλὸ εἶναι νὰ εἶσαι καὶ λίγο μηχανικός, γιὰτὶ ἔτσι καμιὰ φορὰ γλυτώνεις καὶ τὰ προβλήματα.

Κάπως ἔτσι εἶναι καὶ μὲ τὴν Ἁγία Γραφή. **Κ**αλὸ εἶναι νὰ γνωρίζουμε κάποια εἰσαγωγικὰ στοιχεῖα πρὶν ἀρχίσουμε νὰ τὴν μελετοῦμε· λίγα ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ, τὴν ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ξεπερνᾶμε γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἀνακαλύπτουμε στὶς σελίδες Τῆς τὸ Πρόσ-

ωπο τοῦ Χριστοῦ, τὸ Ὅποιο μᾶς ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπ' αὐτὲς στὸν βαθμὸ πάντα ποὺ Τὴν μελετοῦμε ὄχι ἀπλῶς μὲ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια, μὲ τὴν λογικὴ μας, ἀλλὰ μὲ τὸ βλέμμα τῆς καρδιάς, τὸ ἐσωτερικὸ βλέμμα ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἄνοιξε μέσα μας.

Υπάρχουν στὴν Γραφὴ σημεῖα δύσκολα, κάποιες φορὲς σκοτεινά· ἄς μὴ μᾶς ἀναστατώνει αὐτό. Δίπλα τους υπάρχουν τόσα φῶτα γιὰ μᾶς, καὶ στὰ Εὐαγγέλια καὶ στὶς Ἐπιστολὲς καὶ στοὺς Ψαλμούς· τοὺς Ψαλμοὺς αὐτοὺς ποὺ ἀπαγγέλουμε κάθε μέρα στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες, καὶ ποὺ, ἂν ξέρομε νὰ τοὺς διαβάζουμε, εἶναι γεμᾶτοι Χριστό.

Καὶ τότε, σιγὰ σιγὰ, θὰ ἀνακαλύπτουμε στὴν Ἁγία Γραφὴ τὸ φωτεινὸ αὐτὸ Πρόσωπο καὶ θὰ Τὸ ἀνακαλύπτουμε καὶ στὴν καρδιά μας, ἢ ὁποῖα, πράγματι, εἶναι καταγεμᾶτη ἀπὸ τὸ Φῶς αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος –σᾶς ξαναδιαβάζω τοὺς στίχους, τοὺς ὁποῖους θεωρῶ ἐξαιρετικὰ ωραίους, ἐξαιρετικὰ παρήγορους καὶ λαμπροὺς γιὰ μᾶς:

• «... ὧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν».

Αὐτὸς ὁ αὐχμηρὸς τόπος εἶναι ὁ παρῶν κόσμος ὅπου ζοῦμε. Ἀλλὰ ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ὄντως ἓνα λυχνάρι, ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Αὐτὸς ὁ φωσφόρος, τὸ Ἄστρο τῆς αὐγῆς, εἶναι ἐπίσης ὁ Χριστός, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Χριστὸς εἶναι παρῶν στὴν καρδιά μας καί, στὸ μέτρο ποὺ μὲ τέτοιο τρόπο μελετοῦμε τὴν Γραφὴ, στὸ μέτρο ποὺ ἐμβαθύνουμε, ποὺ ἐντρυφοῦμε μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη τῆς καρδιάς μας, τότε ὁ μεταμορφωθεὶς Χριστὸς θὰ ἀποκαλυφθεῖ μέσα μας καὶ θὰ εὐφρανθοῦμε ἀπὸ τὸ Φῶς Του, ἔκθαμβοι καὶ ταυτοχρόνως μὲ θέρμη στὴν καρδιά.

**Αὐτῷ ἡ δόξα,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!**

(*) π. Πλακίδας Deseille, Ἡ θεὰ τοῦ Ἀκτίστου, σελ. 107-112, ἐκδόσεις «Ἔαρ», Ἰούλιος 2020. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.